

[Pia Gjellerup]

ler til det maksimale beløb, nemlig de 127.000 kr., det er ca. 10.000 ægtefæller. Hvis der så er en besparelse på 16.000 mulige, vil der være en samlet merudgift på 160 mio. kr. Det trækker jeg så ganske alvorligt ned ved at sige, at der er ikke grund til at tro, at alle 10.000 vil kunne få det maksimale udbytte, så det sætter jeg til noget under 100 mio. kr., men resten op til de 100 mio. kr. takserer jeg inden for det sociale område, hvor ministeren er uklædeligt tavs i sine bemærkninger.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, at fru Pia Gjellerup med bemærkelsesværdig klarhed gjorde rede for det socialdemokratiske verdensbillede. Så vidt jeg kunne bedømme, var det helt klassisk og uforandret gennem de sidste mange tiår: Arbejdsgiveren har kun én interesse, nemlig at hans medarbejdere arbejder så meget som muligt for så lav en løn som muligt. Og selv har han kun den interesse at få så meget som muligt ud af ansættelsesforholdet.

Det er et meget firkantet verdensbillede, som jeg ønsker Socialdemokratiet tillykke med at de ikke har revideret i de sidste mange menneskealdre.

I Det Radikale Venstre synes vi faktisk, at verden ser lidt rundere og lidt mere venlig ud. Vi tror godt, der kan være en fælles interesse hos arbejdsgivere og arbejdstagere i, at virksomheden går godt, i at folk er tilfredse med deres arbejde og i, at de føler, at de får en rimelig løn for deres indsats.

I det her lovforslag er der ikke tale om at få løn efter fortjeneste. Som fru Pia Gjellerup ved, er det heller ikke alle herinde, der får løn efter fortjeneste. Det skal de være glade for. Det er simpelt hen et spørgsmål om at få en løn, der svarer til den uddannelse og den indsats, man må gøre ifølge den overenskomst, man ville kunne opnå et andet sted.

Jeg vil gerne minde fru Pia Gjellerup om, at også Socialdemokratiet går ind for, at medarbejdere kan få medejendomsret til virksomheden inden for store virksomheder. Der er et ØD-forslag fra Socialdemokratiet, og det tyder da på, at man nogle steder i Socialdemokratiet forestiller sig, at ansatte og arbejdsgivere kan have interessefællesskab. Det er jeg helt overbevist om at store dele af Socialdemokratiet også mener.

Pernille Sams (KF):

Her i sidste taleromgang afslørede fru Pia Gjellerup egentlig, hvorfor Socialdemokratiet mener, at det her er en skattefidus. Det er, fordi fru Pia Gjellerups udgangspunkt er, at medarbejdende ægtefæller reelt slet ikke arbejder, og når de får løn, er det egentlig en fidus. De burde slet ikke have løn, for de laver jo ikke noget. Men sådan ser verden ikke ud, fru Pia Gjellerup.

Jeg kan oplyse, at der er utrolig mange selvstændige virksomheder, der kræver meget mere end fuldtidsarbejde af begge ægtefæller. Det er bestemt ikke alle de selvstændige erhvervsdrivende, der får lige meget ud af det, og derfor er der ikke altid et meget stort overskud at fordele. Mange gange ville det reelt kunne betale sig, hvis ægtefællerne gik ud og tog et lønnet arbejde.

Men det er en livsform at være selvstændig erhvervsdrivende, som vi finder der er en meget stor kvalitet i. Vi synes, det er helt reelt og fint, at de nu får mulighed for at blive sidestillet med resten af den danske befolkning.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg synes, det er rart, når man tager de ord, der siges heroppe med det forbehold, at det er en meget firkantet fremstilling, for pålydende.

Jeg tror ikke, at fru Elisabeth Arnold ville kunne modbevise eller ønske at modbevise, at arbejdsgivere og arbejdstagere i forhold til at konstatere, om der er et reelt arbejdsindhold, eller om vederlaget for arbejdet og arbejdsindsatsen står i et rimeligt forhold til hinanden, har modstående interesser. Det er derfor, det bliver afvejet. Derfor er det helt klassisk i samfundet, at vi har forhandlinger mellem arbejdsgivere på den ene side og arbejdstagere på den anden side for at finde den balance, hvor vederlag og arbejdsindsats svarer til hinanden. Man er i hvert fald sikker på, at det ikke bliver overvældende galt.

De mennesker, fru Pernille Sams fremhæver her, som arbejder, og som arbejder, selv om de ikke kan få en rimelig løn i forhold til den arbejdsindsats, de yder, er ikke de mennesker, vi taler om her. Af de ægtepar, hvor der er det, der hedder medhjælpende ægtefælle, er der ca. 70.000. Hos 60.000 af disse ægtepar overføres der ikke til den medhjælpende ægtefælle det